

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, єДНАЙТЕСЯ!

9— СВЯТО ПЕРЕМОГИ

ГЕРОЇЧНИЙ ПОДВИГ НАРОДУ

В РОКИ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ

НАДИХАЄ НАС НА НОВІ ЗВЕРШЕННЯ

В ІМ'Я ТОРЖЕСТВА
КОМУНІЗМУ

ПІСНЯ СЕРЦЯ

Завітай до мене, музо, в маї,
В душу линь, там квіти весняні.
В них проміння сонця відбиває
Перемоги світлої вогні.
Завітай до мене, музо, вранці,
В серце заletи на крилах мрій
І співай устами новобранців
Про батьків, про їх останній бій.
Про бійців, що подвиги в блокаді
Мноожили безсмертні, бойові,
І похід кінчили на параді
На Червоній площі у Москві.
І про тил, що був передовою
Трударів-героїв, героїнь,
Хто кував непереможну зброю,
Щоб спасті свій край для поколінь.
Про червоний прапор на Рейхстазі,
Про салюту райдужні вогні,
Щоб народ в священному екстазі
Повторив дзвінкі твої пісні.
І співай дівочими устами,
Струнами сердечними дзвени
Тим, хто поруч, хто співає з нами,
Тих, що не вернулись, пом'яни.
Завітай до мене, музо мила,
Хочу я, щоб ти в травневий день
Кубелечко в мому серці звila
Для крилатих і дзвінких пісень.
Щоб іскрилися в них, як блискавиці,
Перемоги світлої вогні
І джерелами глибокої криниці
З серця виливалися пісні.

С. КИРИЛОВИЧ.

КРАЇЦІМ—НАГОРОДА

Д БАТИ про порядок в місті, про спокій його жите-
лів — почесний обов'язок кожного. Це добре розу-
міють студенти нашого університету, більшість з яких
є членами добровільної народної дружини.

Найактивніші з дружинників напередодні свята були
наказом по університету відзначені і нагороджені цін-
ними подарунками. Серед них студенти фізичного фа-
культету Є. В. Боровик, В. А. Нарусевич, хімічного фа-
культету — І. Г. Чекарда, В. І. Варикаша, факультету
іноземних мов — О. М. Гончарук, В. І. Баєвський, сту-
денти-історики А. С. Островерхов, В. Г. Носульков, фі-
лологи — В. В. Барладяну, Д. М. Ульянцева, механіко-
математичного факультету — М. М. Карпенко, В. М. Тон-
ковид, географ В. П. Шурупов, біолог В. Л. Птіцин та
юрист В. І. Тростяницький.

на

она історично обумовле-
на тими великими завою-
ваннями соціалізму, осно-
ву яких закладено Жовт-
невою революцією. В цій
основі — непорушна єд-
ність радянського народу,
життезадатність радянсько-
го суспільного і держав-
ного ладу, величезні муж-
ність і героїзм наших лю-
дей.

Оглядаючи піввіковий

шлях, пройдений країною
за роки Радянської влади,
ми схиляємо голови перед
світлою пам'ятю героїв,
які віддали своє життя
за свободу і незалежність
Батьківщини.

Героїчний подвиг наро-
ду, проявленій в роки
Вітчизняної війни, нади-
хає нині на нові звершен-
ня в ім'я торжества ко-
мунізму.

Орган парткому, ректорату,
комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового
Червоного Прапора
державного університету
ім. І. І. Мечникова

РІК ВИДАННЯ

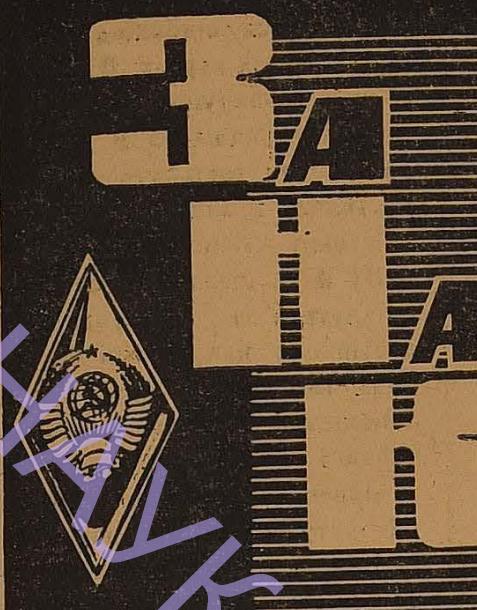
XXXIII

№ 15 (892)

7 ТРАВНЯ

1967 р.

Ціна 2 коп.

НАША ІСТОРИЧНА ПЕРЕМОГА

РАДЯНСЬКІ люди, все прогресивне
людство 9 травня відзначає
всесвітньо-історичну
дату — день остаточного
розвалу фашистської
Німеччини. Двадцять два
роки тому, 9 травня 1945
року, тривала, кровопролитна
боротьба проти фа-
шизму завершилась великою
перемогою миролюб-
них сил.

Вирішальний вклад в
цю перемогу внес радянський народ, його Збройні сили, які не тільки захищали
свободу і незалежність нашої Батьківщини, але й подали допомогу в звільненні від іга
фашизму багатьом народам Європи.

Тріумфальним маршем
прошли гітлерівські полчища по країнах Європи, і тільки на радянській землі вони зустріли грізну, непереборну силу. На заклик партії, під її керівництвом наша країна стала на смертний бій, перетворилася в єдиний, могутній воєнний табір. На всьому величезному фронти від Баренцового до Чорного моря радянські війська в тяжких боях виснажували сили противника, перемелювали його дивізії.

Немеркнучими сторінками в священній літописі Великої Вітчизняної війни ввійшли оборона Брестської фортеці-героя і міст-героїв Москви і Києва, Ленінграда і Волгограда, Одеси і Севастополя.

Час не згладив в пам'яті народів велику битву під Курськом, такі видатні операції, як Білоруська, Львівсько-Сандомирська, Яссько-Кишинівська, Будапештська, Східно-Прусська, Вісло-Одерська, Віденська, Празька. Най-

крупнішою битвою була битва за Берлін.

Розгром фашистської Німеччини, а потім мілітаристської Японії в основі змінив політичне і соціальне обличчя землі. Зросли міць і авторитет Ра-

дянського Союзу. Від капіталізму відколовся ряд держав, відкрився шлях до бурхливого розвитку національно-визвольного руху.

Наша перемога не була

ні чудом, ні випадковістю,

ВЕСНА В ПРОВУЛКУ

МАЯКОВСЬКОГО

ВЕСНА пробуджує і зако-
лісує, весна наснажує і
віснажує. Так кажуть... Так і
є. Деякі з вразливих, можливо,
навіть студентів, втрачають
земне тяжіння і перено-
сяться (думками, поглядом)
на хмарки небесні, на зорі ве-
чірні (а, може, й вранішні) або
ж відаються в обійми моря
чи хоча б його перших золотис-
тих блискіток. Легко дихаєт-
ся навесні... коли не згадувати
про грядущу весняну сесію.

У філологів весняне пробу-
дження вимірюється ще й дво-
ма розкішними... домашніми
каштанами. Леді-леді зазеле-
ніви, вони захочено і по-
дразливо простягають в аудито-
рії свої віти-привіти. Згодом,
у травні, вони розцвітають —
пишно, духмяно і довго-довго
приваблюють зір, душу... Так і
хочеться усміхнутись — згада-
ти щось приемне-приємне...

Ось... востаннє (!) проходить
попз весняні філологічні каш-
тани п'ятикурсник. Він поспі-
шає. До цвітіння — треба
оправити дипломну, заквітчати
її, підготуватись до розподілу
і захиству; бо ж дозріють каш-
тани — розпочнеться життя на
власних, учительських хлібах.
І буде це незабаром — в пе-
редень самого Ювілею. Як то
вони складеться? Та, мабуть,

ЗУСТРІЧ З ДРУЗЯМИ

СОНЯЧНИЙ весняний день.
Тугий потік повітря з роз-
гону б'є в обличчя, вітерець, ніби
граючись, вплітається в дівочі ло-
кони, в парубоцькі чуби.

Гомін, жарти, сміх.

Це студенти-історики поспіша-
ють на зустріч зі своїми старими
друзями в село Благоєво Комін-
тернівського району.

Знають студенти, що благоєвці
чекають їх з нетерпінням, бо дав-
но зав'язались між ними теплі,
дружні відносини. Вже кілька ро-
ків історики допомагають колгосп-
никам в збиренні врожаю, висту-
пають на їх сцені, організовують
спільні вечори відпочинку.

I ось нарешті просторий сіль-
ський клуб. Жителі села прийшли
вітати дорогих гостей. Потім вони
з великим інтересом слухали лек-
цію доцента університету С. І.
Аппатова про міжнародне стано-
вище.

З молоддю провів бесіду «В. І.
Ленін — вождь і організатор
Жовтневої революції» студент
другого курсу Павло Кориненко.

I ось вже в зал ллеться мелодія
за мелодією. Почався концерт. Ко-
жен номер програми супроводжу-
ється бурхливими оплесками гля-
дачів.

Теплою, радісною була зустріч
студентів з колгоспниками, таким
же теплим було й прощання.

Т. ТКАЧЕНКО,
студент історичного факультету.

добре. Цього значимо всім! Бу-
дуть труднощі? Так. Доведеть-
ся більше працювати? Без-су-
мні-вно-о-о!

Легше четверокурсникам.
Попереду ще одна весна — в
провулку Маяковського, рядом
з каштанами; позаду — добри
результати педагогічної практики.
Важко виділити когось.
Ta все ж не можна не згадати
Ганну Стасцук, Валентину Цим-
бал, Аллу Малій, Надію Гудзь
та багатьох інших. Першу уч-
ни попросили дати на «біс»
урок з української літератури

про поезію Андрія Малишка.
Валентині Цимбал «найтрудні-
ший» і «найневихованіший»
учень за п'ять хвилин до дзво-
ника підніс великий букет кві-
тів і сказав: «Від усього класу,
від широго серця». Тут же про
 себе була прочитана листівка з
написом: «Дуже шановній учи-
тельці, яка з успіхом пройшла
випробування — від учнів вось-
мого класу». Варто жити!

Найзаповітніша сьогодніша
мрія четверокурсників — ус-
пішно захистити курсові робо-
ти, що є передднем дипломних,
скласти залики та іспити (се-
ред них один державний) і від-
чути стук коліс по дорозі на
береги легендарної Неви, в мі-
сто Леніна, на музейну прак-
тику.

Першокурсники, кращі, зви-

чайно, побувають вперше на
батьківщині Пушкіна, Франка,
на практиці фольклорній. Дру-
гокурсники на Одещині збира-
тимуть перлами степу (дialekt-
ні і фольклорні матеріали).

Третіокурсники відпочивати-
тимуть за своїм планом. Віримо,
що вони зуміють зробити це
якнайзмістовніше після якнай-
важкої сесії. Частина працю-
ватиме на землях цілини разом
з комсоргом Валентиною
Жук.

Багато цікавих зустрічей з ці-
кавими людьми відбулося в ці
дні. Тут велика заслуга комсо-
мольського бюро третього ук-
раїнського, яке очолює Світла-
на Шевчук. З комсомольським
вогником працюють в організа-
ції цих зустрічей доценти І.
Дузь та М. Павлюк, які сповна

використовують можливості мі-
ста-героя і свої власні. Озна-
комлення з революційними міс-
цями Одеси відбулось на ба-
гатьох інших курсах. Дуже при-
ємний подарунок факультету
до дня народження В. І. Лені-
на зробили третіокурсники, ви-
пustivши з власної ініціативи
змістовну стіннівку.

Ну й як після всього не по-
сміхнутися і в сьогоденому
постійному напружені не зга-
дати тих, хто в борні і труді
забезпечив і забезпечує, гаран-
тував і гарантує все це. Наша
усміхненість, наші поїздки, на-
ші зустрічі, відвіті, щирі, на-
ше право на труд і навчання —
то винаходи батьків наших
трударів радянських, то вина-
городи матери-Вітчизни.
Доцент В. ДРОЗДОВСЬКИЙ.

ПИТАННЯ ПЕДАГОГІКИ ВИЩОЇ ШКОЛИ

ВІВЧАТИ СТУДЕНТІВ

НА ДОПОМОГУ МОЛОДИМ ВИКЛАДАЧАМ УНІВЕРСИТЕТУ

Майже всі студенти переконливо
зв'язують свої ідеали з життям
народу, з проблемами розвитку на-
шої науки і техніки. Не було жод-
ної відповіді, в якій би ставились
студентів через анкетне опитування.
Зібрали майже тисячу відповідей.

Відповіді на інші питання пока-
зывають, що студенти свідомо оби-
рають факультет і спеціальність, а
навчаючись в університеті, ще біль-
ше захоплюються обраним професі-
лем. Лише декілька студентів на-
писали, що всупили не на той
факультет, на який бажали, або
роздачувались у своїй спеціально-
сті за час навчання.

Нас цікавило питання про став-
лення студентів до вивчення су-
спільних наук, до питань полі-
тичного життя в країні і за її ме-
жами. Було вісімсот відповідей і
жодної з них, в якій би вислов-
лювалась байдужість, негативне
ствалення до суспільних наук. На-
впаки, анкети показали, що студ-
енти університету — і хіміки, і
фізики, і математики, і філологи —
всі без винятку виявляють глибоко-
ку зацікавленість знаннями су-
спільних наук і питаннями полі-
тичного життя.

А в зв'язку з тим, що дехто з
викладачів висловлював думку, ні-
би студенти втрачають інтерес до
класичного мистецтва і літерату-
ри і надають перевагу творам мо-
дерністського напрямку, були по-
ставлені питання про те, які тво-
ри літератури, музики, живопису
та інших видів мистецтва зробили
найбільший вплив на формування
ідеалів студента. Хоча студенти
відповідали експромтом в ауди-
торії, але назвали велику кіль-
кість найкращих творів мистецтва
нашої країни і зарубіжних митців.

Відповідаючи на питання, студ-
енти висловили чимало доречних
зauważень, з яких видно, що їх
цикавить творче опанування на-
укою, а не сприймання готових по-
ложень. Наприклад, було вислов-
лено побажання сучасну форму
семінару з суспільних наук, який
інколи зводиться до школарського
відтворення конспекту, замінити
творчим обговоренням проблемних

та найбільш складних і гострих
питань теорії і практики. А про
підготовленість студента судити не
на підставі складених конспектів
обов'язкової літератури, а як са-
мостійно і творчо він виступає на
семінарі.

Особливості студентської молоді
розвиваються і в таких заува-
женнях студентів: «Ми поважає-
мо викладачів не тільки за науку,
а й за їх ставлення до нас, за
розуміння студента, довір'я до
нього».

Критично ставляться студенти
до викладача, який тільки дорі-
кає студентам, вбачає в кожному
з них ледаря, не довіряє їм. Та-
кий викладач втрачає повагу до
себе і свого предмета.

Незадоволення висловлюють
студенти і деякими формами поза-
аудиторної роботи. У студентів
вже добре розвинуте почуття ре-
альності, і вони легко відрізняють
формальні заходи чи дії виклада-
ча від потрібного і корисного.

Чимало було зауважень і на ад-
ресу своїх товаришів по курсу.
Егоїзм і нечесність окремих чле-
нів колективу засуджується stu-
dentами.

Таким чином, ми бачимо, що stu-
dentи — це не тільки за віком
дорослі люди. Студенти досить сві-
домі і допитливі особи, у них добре
розвинуте почуття обов'язку
перед суспільством, вони вимог-
ливо до себе і до тих, хто їх на-
вчає і виховує. У студентів бага-
тій внутрішній світ, властивий
для радянської молоді, і тонко
розвинуте почуття власної гідності.
І всі ці духовні якості пере-
бувають у розвиткові, постійно
збагачуються в залежності від
впливу наукової, учебової і вихов-
ної роботи, впливу викладачів.

Враховувати внутрішній світ
студентів неслегко. Ускладнюється
справа ще й тим, що кожен stu-
dent має і свої індивідуальні ри-
си. Спільне для всіх студентів
проявляється у кожного студента
в залежності від його психологіч-
них особливостей, набутого досві-
ду і різних впливів.

Але коли молодий викладач вже
полюбив свою справу, виробив в
собі повагу до студентів, навчив-
ся керуватися не випадковими, а
суттєвими ознаками їх поведінки
і буде глибоко вивчати своїх stu-
dentів, то він швидко виховаве у
них повагу до себе і до науки, яку
викладає.

Доцент І. КОБИЛЯЦЬКИЙ,
завідувач кафедрою педагогі-
ки.

ПРО МИНЕЛЕ І СУЧАСНЕ

РІК 1967 — особливий для ра-
дянських людей. В цьому ро-
ці минає піввік з дня проголо-
шення Радянської влади. Піввік!
Для історії це — зоря юності,
але молода країна Рад йде вперед
семимильними кроками, а тому
для неї півстоліття — це історія.

І тепер, в ювілейний рік, всі га-
зети і журнали роблять своєрідний
експурс в минуле, показуючи на
своїх сторінках героїку революці-
них днів; розповідають про трудо-
ву вахту, на яку стали всі радян-
ські люди в честь славного п'ятиріч-
ністя Жовтня.

Не є винятком в цьому відно-
шенні і стіннівка історичного фа-
культету. Стінгазета «Історик» і
раніше займала одне з провідних
місць серед стінної преси універ-
ситету, відзначаючись різновід-
нім характером статей і заміток, які
відображають студентське життя.
Багатство жанрів і тематики —
це особливість цьогорічних номерів
газети, в чому немала заслуга
її редколегії і редактора Віктора
Сулько.

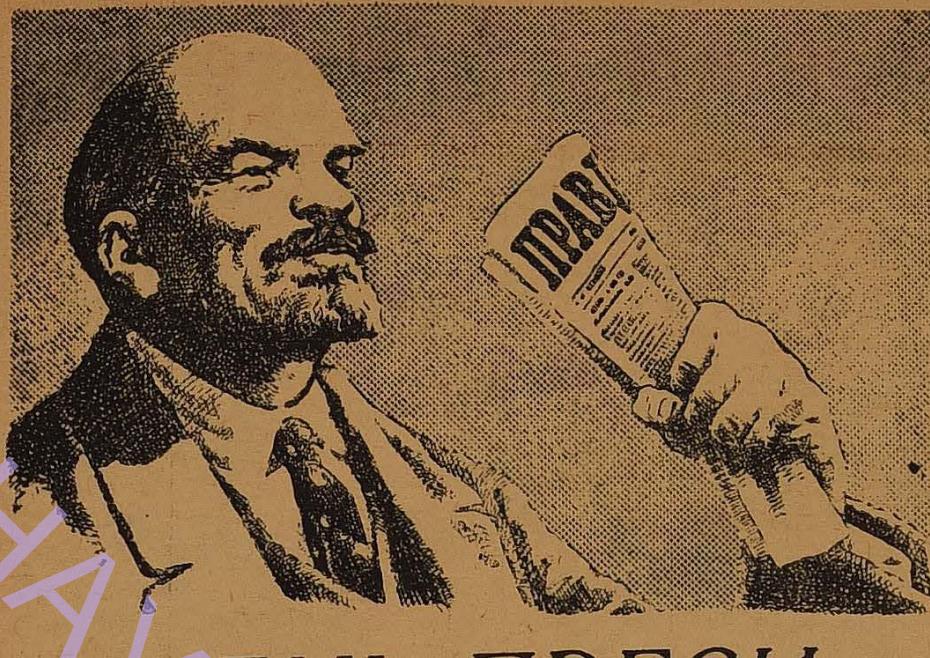
Давайте познайомимось з де-
якими матеріалами стінгазети. В
новорічному номері — звернення
студентів другого курсу до інших
студентів вузу з закликом боро-
тись за кращу групу імені 50-річ-
чя Великого Жовтня. Шостий но-
мер «Історика», присвячений 49-ій
річниці створення Радянської
Армії. Тут і поздоровлення викла-
дачам — ветеранам Великої Ві-
тчизняної війни, і розповідь про
цікаві почин студентів — орга-
нізацію молодіжного клубу «По
дорогах батьків», який займається
вивченням документів, фактів,
зв'язаних з героїчним минулим на-
ших батьків і дідів, і спогади
учасника останньої війни доцента
Зінчука, і розповідь про зустріч
з ветеранами минулих боїв в клу-
бі «Іскра».

Під рубрикою «Революційні чи-
нule нашої Батьківщини» надру-
кована замітка аспіранта кафедри
новітньої і нової історії Басова
про славного революціонера Ст-
епана Халтуріна.

В стіннівці регулярно висвітлю-
ється хід змагання за кращу гру-
пу.

Віриться, що «Історик» своїми
матеріалами допоможе студентам
якнайкраще зустріти ювілей Ра-
дянської влади.

В. САЛЬ

ДЕНЬ ПРЕСИ

ПЕРШИЙ номер щоденної масової більшовицької газети «Правда» вийшов друком 55 років тому. В день народження «Правди» — 5 травня — наша країна щорічно святкує День преси.

В. І. Ленін, ініціатор зародження радянської преси, визначив її призначення — «служити знаряддям соціалістичного будівництва». Відна ленінській традиції, радянська преса знаходиться на передових позиціях комуністичного будівництва. Книги, газети, журнали Крайні Рад несуть всьому світу ідеї комунізму, правду про успіхи і завоювання Великого Жовтня, про героїчні звершення радянських людей за піввіковий шлях розвитку нашої Батьківщини.

Великі, відповідальні завдання постали перед працівниками радянської преси в світлі рішень і матеріалів ХХІІІ з'їзду КПРС. В нових історичних умовах могутня пропагандистська, агітаційна і організаторська сила партійного слова особливо зросла.

Рішуче виступаючи поборницею всього нового і передового, преса бичує все те, що заважає успішному руху по шляху, наміченому партією.

Посильний вклад в цю велику справу поряд з центральними і обласними газетами вносять багатотиражні газети і стінна преса.

В нашому університеті на кожному факультеті виходять не тільки стінгазети, але й курсові бойові листки, наукові бюлетні, гумористичні та фото-газети. Всі вони сприяють успішному рішенню основного завдання університету — підготовці ідейно загартованих, висококваліфікованих спеціалістів для школ, підприємств, наукових установ.

В роботі багатотиражної газети університету, в випуску факультетських стінних газет активну участь беруть студенти, викладачі.

Сьогодні ми публікуємо наказ по університету, в якому кращим, активнішим кореспондентам об'являється подяка. Сподіваємося, що ці товариші, як і багато інших наших студентів та викладачів, і надалі будуть брати найдіяльнішу участь в роботі університетської преси.

Напередодні славного ювілею 50-річчя Радянської влади Центральний Комітет КПРС поставив перед пресою завдання — ще ширше і яскравіше відображати славну революційну діяльність нашої партії, досягнення радянської держави і суспільного ладу, переваги соціалістичної демократії, дружбу народів СРСР, мужність і геройзм народу, показувати самовідданій труд радянських людей, піднімати їх на нові трудові звершення.

У вирішенні цього завдання багато може зробити і університетська преса. Вона повинна сприяти вихованню студентів на революційних, бойових і трудових традиціях радянського народу, вести боротьбу за високу успішність, за міцну трудову дисципліну. І робити це треба матеріалами яскравими, переконливими, залишаючи глибокий слід в свідомості читача, мобілізовуючи його на гідну зустріч славного 50-річчя Великого Жовтня.

На означення Дня преси за активну участь в роботі багатотиражної газети «За наукові кадри» і редколегії стінгазет ОГОЛОСИТИ ПОДЯКУ:

В. В. ФАЩЕНКУ — члену парткому, відповідальному за пресу.

Ю. С. ВАЙСБЕЙНУ — редактору газети «За наукові кадри».

Б. І. НІЖЕГОРОДОВУ — завідующему учитовим відділом газети «За наукові кадри».

Д. С. ЧЕРНЯВСЬКІЙ — завідуючим відділом культури газети «За наукові кадри».

А. А. МОСКАЛЕНКУ — активно-

НАКАЗ № 642

ПО ОДЕСЬКОМУ ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОМУ УНІВЕРСИТЕТУ
ІМ. І. І. МЕЧНИКОВА

му кореспонденту газети «За наукові кадри».

В. П. ДРОЗДОВСЬКОМУ — активному кореспонденту газети «За наукові кадри».

Н. М. ХАЛІМОШКІНІЙ — студкору газети «За наукові кадри».

С. І. МЕФОДОВСЬКОМУ — студкору газети «За наукові кадри».

В. М. ВІЛЕНСЬКОМУ — художнику, активному співробітнику

В. Г. КОМАРОВИЧ — художнику-оформителю стінгазети «Філолог».

М. Б. ІВАНОВУ — заступнику редактора стінгазети «Земля і надра».

В. М. РИБАКОВУ — художнику-оформителю стінгазети «Земля і надра».

Ю. О. БУЯНОВУ — редактору стінгазети «Біолог».

М. Л. ЛЕВІНУ — члену редколегії стінгазети «Біолог».

Т. П. ЗІНЬКОВІЙ — члену редколегії стінгазети «Радянський

РЕКТОР УНІВЕРСИТЕТУ

математик».

О. В. СТЕПАНОК — художнику-оформителю стінгазети «Радянський математик».

Л. П. НІКОЛАЄВІЙ — редактору стінгазети «Радянський хімік».

С. А. РЕЗНИК — члену редколегії стінгазети «Радянський хімік».

Н. П. СЕЛЕЦЬКІЙ — верстальнице друкарні.

Т. І. САМСОНОВІЙ — накладальниці друкарні.

К. М. МИЛОВІЙ — лінотипістці друкарні.

ПРОФЕСОР О. І. ЮРЖЕНКО.

5 ТРАВНЯ ВСЯ НАША КРАЇНА УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛА ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ ПРЕСИ

І ТАК ЗАВЖДИ

обов'язково з заміткою, зауважуючи при цьому:

— «Був у відрядженні. Ось вам...»

І так завжди. Пише до газети Артемій Амвросійович незважаючи на зайнятість. А у нього ж завжди є доручення.

Невтомному трудівнику, нашому незмінному кореспондентові, Артемію Амвросійовичу Москаленкові, ми бажаємо найкращих успіхів в його викладацькій, науковій, громадській і кореспондентській роботі.

Л. ШВИДЧЕНКО.

СЕРЕД МОЛОДІ

З ВИЧАРИНА передсвяткова редакційна метушня. Іде Першотравень. І якийсь особливий, піднесений настрій в студкорів, в активістів університетської газети: вслід за Першотравнем — своє, так би мовити, газетне свято — день тих, хто не уявляє свого життя без завжди свіжої, з запахом друкарської фарби газети.

Багато матеріалів надходить в редакцію. Тут і звітка про диспут, і повідомлення про нову книгу, і розповідь про вдячний вечір студентів. Але не все йде в черговий номер. Учбовий матеріал, інакше какути, виробничий, — ось чому зелена вулиця. Та це їй не лише, адже навчання — наше виробництво, труд студентів. І тут все важливо, як досягнув успіхів відмінник, і як відстаючий виявився в такому стані.

Перебоїв в такому матеріалі немає, і в цьому немала заслуга завідуючого учитовим відділом редакції Бориса Інокентійовича Нижегородова. В нього завжди діловий, реальний план. Він знає, які проблеми висвітлити в тому чи іншому номері і хто це найкраще може зробити. І він знає, скільки часу і душі треба віддати студкорам, щоб вони завжди були з тобою.

Студенти теж поважають і люблять свого старшого товариша, адже він завжди з ними: він поряд і на сільськогоспо-

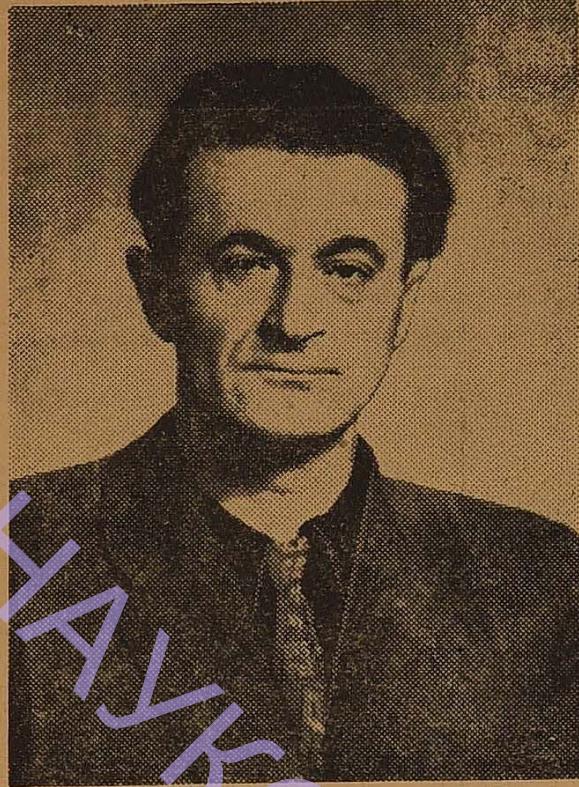
дарських роботах, і на недільниках, і в комсомольських рейдах, і на вечорах відпочинку, і навіть в перерві між лекціями Борис Інокентійович завжди в тісному колі молоді. Так, так, саме в цих коротких десяти хвилинах перерви пройшло немало цікавих бесід, гострих «хвилинних» диспутів.

І треба бути в колі молоді, щоб побачити і зрозуміти ці сховані за скельцями окулярів, злегка примуржені, з глибиною іокринкою, очі вихователя, старшого товариша, комуніста. Таким очам не можна не вірити. А з яким натхненням після такої бесіди йдеш

НА ФОТО: завідуючий учитовим відділом газети «За наукові кадри» Б. І. Нижегородов.

„РАБОТОЙ, И ЖИЗНЬЮ, И ПЕСНЕЙ МОЕЙ...“

★ РОЗПОВІДІ ПРО ЛАУРЕАТІВ ЛЕНІНСЬКОЇ ПРЕМІЇ ★

Мне величє время
Звонило со всех
колоколен.
Я довolen судбою,
Только сердце все
мечется, мечется,
Только рук не хватает
Обнять мне мое
человечество!

М. СВЕТЛОВ

КОЛИ газети і радіо прінесли повідомлення про те, що Ленінської премії удостоєний Михайло Аркадієвич Светлов, подумалось не тільки, що це справедливо, але й сповнено глибокого змісту. В ювілейному році Революції, в світливий весняний день народження В. І. Леніна найвищою нагородою країни відзначений поет, чиє життя, чия поезія нерозривно звязані з революцією, з її ленінською метою, з молодістю.

Если бы не было Ленина,
Что бы я делать стал?
Я бы юностью
Юность свою не считал.
В каждого поэта есть слова, до
яких автор почувает особливую
симпатию, члены слова, які вже
не слова просто, а поняття, що
визначають філософію, світовий
гляд.

У Светлова такі слова — Революція, Молодість, Поезія. Вони не просто характеризують теми його віршів, а і визначають головні віхи його біографії людини і поета, та, мабуть, головні риси його характеру.

Це не випадково. Молодість Светлова, його поезія співали з молодістю країни. Він з гордістю заразовував себе до по-коління комсомольців першого призову, і давши присягу в двадцять років на вірність меті революційної юності своєї, він залишився вірним їй і в шістдесят.

Вірші Михайла Светлова — це поетична біографія молодого покоління революції. Адже революція для поета — основа всіх основ, джерело його життя і поезії. І до цього джерела він повертається знову і знову, припадаючи, як до животворних вод, губами — рядками своїх віршів, наказуючи владо: «Повторись». І молодість давала йому сили, давала натхнення.

Він йшов по життю, відчуваючи над собою велику владу молодості.

Молодеж! Ты мое
начальство —

Уважаю тебя и боюсь, — писав він, і хоч сумно зізнавався, що на його юності вже «прибита меморіальна дошка», однак був впевнений, що його «комсомольські роки ще залишаються в строю». Він не хотів визнавати слова старість. Воно було пов'язане з іншим, ненависним словом — слабість.

І тому, навіть скований смертельним недугом, він писав вірші про молодість, кликав її собі на допомогу, в друзі, в співучасники, і наполегливо, наперекір хворобі, рифмував «больниця» зі словом «бойница».

Светлов був людиною не тільки молодої, але й щедрої душі, відкритої для добра, готової віврати в себе всі болі і радощі людства. І ця риса теж від революції, від її розмаху, її завдань.

Адже недаром герой його, український хлопець, борючись за радянську владу в степах

України, ніс в своєму серці «іспанський сум» за Гренаду, за свободу для незнайомих зневідомих іспанських селян.

Светлов щедро віддавав себе людям: свою силу — слабким, свої руки — неспокійній юності, своє серце — утверждженю ідей справедливості, свою пісню тим, кому вона не обхідна.

Всім смертям назло, змореній тяжким недугом, він написав такі сильні і горді рядки:

Пригодись, моя сила,
Для слабих людей,
Пригодись, мое сердце,
Для светлых идей,
Пригодись молодым,
Мое множество лет,
Пригодись, пригодись,
Пригодись, мой рассвет.

Він хотів обійтися все людство. Поет Светлов вважав себе підданим великої держави, ім'я якої — Поезія, і, даруючи свою пісню людям, вірив в переможну силу слова.

Положи на сердце эту песню,

Эту строчку каждую
возьми, —
звертався він до свого сучасника, тому що добре знав, як багато може поезія.

Він порівнював своє серце з термосом, який зберігає тепло, себе — з швидкою доломогою, яка поспішає туди, де людина в горі, з полем житя, яке принесе свої дари людям. В цьому своему призначення бачив поет свій людський обов'язок і обов'язок своєї поезії. «Да я людям клятву на верності», — сказав він і не відступив від неї ні справою, ні словом.

Він завжди був народним поетом — по суті своїй, по обов'язку. Народу своему, великому Часу своему він служив «работою, и жизнью, и песней...».

І Ленінська премія лише підтверджує це, закріпивши в нашій свідомості за Светловим таке високе звання — народного поета.

Доцент Д. ЧЕРНЯВСЬКА.

КОРОТКО

ПІДБІТИ підсумки районного конкурсу студентських наукових робіт. 12 студентам нашого університету присуджено перші премії, 15 студентам — другі, 16 представників нашого вузу нагороджені грамотами.

ВІДБУВСЯ черговий семінар агітаторів академічних груп. Перед учасниками семінару виступив доктор історичних наук К. Д. Петряєв. Він розповів своїм слухачам про підсумки конференції європейських комуністичних і робітничих партій, яка проходила в Карлових Варах.

СЛОВО ПРО СЛОВО

Синонім до слова «печать» французьке слово «преса».

А де ж уялися назви періодичних видань — «газета», «журнал».

Слово «газета» зайдло в усі європейські мови з італійської, в якій воно було назвою найдрібнішої венеціанської монети. За цю дрібну монету у Венеції можна було купити часопис, в якому друкувались різні вісті, новини.

З часом за назвою монети «газета», венеціанці і часопис стали називати «газета».

В Росії часописи почали видавати у XVIII ст. З цього часу у мовах народів Росії й почало поширюватись італійське слово «газета», спочатку в значенні «вісті», а потім — як назва періодичного видання, часопису.

Слово «журнал» зайдло в російську та українську мови з французької в значенні «шоденник». До речі в такому значенні слово «журнал» ще й тепер вживается. Пригадайте — «журнал відвідування лекцій студентами» тощо. У сорокових роках XIX ст. слово «журнал» почало вживатись і як назва періодичного видання.

Доцент А. МОСКАЛЕНКО.

ЯКБИ НАЯВУ...

НАБЛИЖАЮЧИСЬ до місяця розташування нового спортивно-оздоровчого табору, я був

приємно здивований — чисте про-зоре повітря дзвеніло гомоном молодих голосів, ніби невидима рука торкалася сонячних променів-струн, видобуваючи чарівну мелодію юності. А ось і самі винуватці мого здивування. Юнаки й дівчата групками заклопотано ходять по чималій площі, відведеній під табір, щось вимірюють, розмічають, вбивають кілочки.

Придивляюся ближче — та це ж біологи!

— Шо ви тут робите? — запитую я в першого зустрічного юнака, який широко карбует крок, час від часу зупиняючись і щось прикладаючи в умі.

— О, добрій день, Абраме Яковичу! Вирішили ми розбити на майбутньому місці відпочинку палісадник. Хай милуються люди плодами праці наших рук.

— Пробачте, але аж ген над морем теж бовванюють люди, там же заплановано спортмайданчик.

— А-а, так то ж вже не бологи. То наші географи нівелюють територію саме під спортмайданчик, — вже на ходу сказав хлопець.

І так мені радісно стало від цих слів, таким рідним здався студент-географ, що захотілось мені сказати йому щось тепле, приемне. Я повернувся, пішов за ним, але спікнувся і... проснувся.

Радісний настрій як вітром здуло. Став я думати, що ж з того, що наснілось мені, е насправді, а що — плоди фантазії.

Є й степ, скільки сягнеш оком, синій і море, багато сонця, і повітря чисте та прозоре, а ось молодечого запалу замало. Присилить, як було домовлено, факультети студентів для виконання робіт. Але це вже напівспеціалісти чомусь вважають, що працювати можна як слід тільки тоді, коли є викладач, коли кожен крок їх контролюється, а в іншому випадку можна лише прогуляти три па-

ри і, не принісши ніякої користі, повернутись до міста.

Ну що ж, якщо дорослі люди не можуть працювати самостійно, треба виділяти для їх керівництва викладача. Адміністрація ж факультетів ніяк не хоче цього зрозуміти, а з механіко-математичного факультету ми навіть і студентів не завжди бачили.

Мало уваги побудові нового табору приділяють комсомольські, профспілкові організації факультетів.

А комсомолець у нас чи не кожен студент. Де ж ваша романтика, друзі? Чому б не організувати декілька недільників для такої корисної справи? Адже це не тільки допомога, це й своєрідний відпочинок. Чому б географам та геологам не побувати в Чорноморі наяву. А цілінники? Значна частина молоді з університету кожні канікули іде на тільки-но освоєні цілінні землі. Організуйте ж, товариші-цілінники декілька спеціальних бригад, передайте свій досвід іншим, навчіть їх працювати з вогником.

Наближається час літніх відпусток, факультетські профспілкові організації вже починають турбуватись про те, щоб роздобути як найбільше путівок для колективу, але мало хто з них взяв участь в побудові табору. А він — це ж 400 додаткових місць для любителів моря.

Час ще є. Якщо дружно взятися, якщо господарська частина університету вчасно забезпечить будівельними матеріалами і всім необхідним, то вже в цьому році десятки відпочиваючих поселяться в Чорноморському таборі.

Майстерні, Ботанічний сад по-винні теж сприяти виконанню замовлень для будівництва і озеленення табору.

Давайте ж, друзі, всі разом візьмемось за важливу справу спорудження нашого нового спортивно-оздоровчого табору.

А. ЛУПОЛОВЕР, старший викладач кафедри фізичного виховання.

ПЕЧАТЬ. ПРЕСА.

РАДЯНСЬКИЙ народ 5 травня урочисто відзначив День преси.

Розповімо читачам історію слів «печать», «друк», «преса», «газета», «журнал».

Серед названих слів найдавнішим є слово «печать». Генетично воно зв'язане з праслов'янським словом «пекти». Первісне значення його було таке: «тавро, знак власності, зроблений на камені чи металі». Він випалювався на якісь речі, стегнах тварини, щоб засвідчити приваленість їх якомусь власникові. Згодом слово «печать» стало вживатись у значенні «спеціальний знак, відтиск якого підтверджував волю, наказ князя, царя».

Тепер, у сучасних російських та українських мовах, слово «печать» вживается як назва невеличкого, переважно круглого предмета з гуми чи металу, на якому зроблені певні знаки, наприклад, герб держави і написи, назви установ, підприємств, учебних закладів, відтиск яких на папері чи іншому матеріалі засвідчує якусь особу, факт чи недоторканість майна, приміщення тощо.

«За научные кадры», орган парткома, ректората, комитета ЛКСМУ и профкома Одесского ордена Трудового Красного Знамени государственного университета им. И. И. Мечникова, гор. Одесса. Адреса редакції: Одеса, вул. Петра Великого, 2.

Одеська міська друкарня

Зам. 2861—1000.

Редактор Ю. ВАЙСБЕИН.

БР 05315.